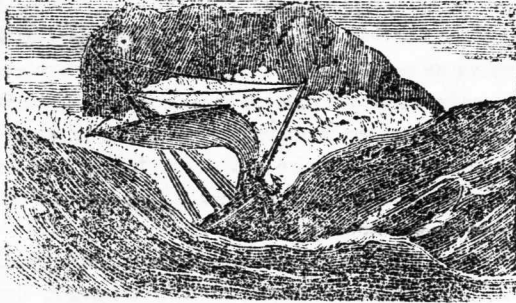

τοῦτο τὸ χρέμα λαμβάνουσι τὸν χειμῶνα, ὥστε διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς χιόνος ἀποφεύγουσι τὴν καταδίωξιν τῶν ἐχθρῶν.—ΑΝΘΩΛ. ΚΟΙΝ. ΓΝΩΣΕΩΝ.

Τὰ παράλια τῆς Νορβηγίας φημίζονται διὰ δίνην, ἢ Σαλασσοστρόβιλον τρομερώτατον, ὅστις σύρει ἐντὸς ἑαυτοῦ πλοῖα, ἕως δὲ καὶ κήτη, μίλια εἰσέτι ἀπέχοντα.

ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΒΟΟΣ.—Εἰς τὴν νότιον Ἀφρικὴν ὁ βοὸς Σριαμβεύει τέλεια. Ἡ νόστις αὐτοῦ φαίνεται ἀνωτέρα τῆς τοῦ ἵππου, μόλις δὲ κατωτέρα τῆς τοῦ κυνός. Οἱ Ὀπτεντότοι ἔχουν τοὺς βέας οἰκιακούς, καὶ συντρέφουσ πάσης ἡδονῆς καὶ παντὸς κόπου των· εἰς δὲ τοὺς Κάφφρας χρησιμεύουν ὡς ὑπεραπιστάι καὶ δοῦλοι, βοηθοῦντες αὐτοὺς νὰ ἐπιμελῶνται τὰ ποιμνιά των, καὶ νὰ τὰ προφυλάττωσιν ἀπὸ ἐχθρῶν. Ἐνῶ τὰ πρόβατα βέσκουν, ὁ πιστὸς βοὸς στέκει πλησίον αὐτῶν συμβοσκόμενος· προσεκτικὸς ὄμως εἰς τὸ βλέμμα τοῦ κυρίου του, μὲ τὸ παραμικρὸν νεύσιμον, περιτρέχει τὸν ἀγρὸν, βιάζει ὀπίσω τὰ πλανώμενα πρόβατα, καὶ δὲν δείχνει ἔλεος εἰς ληστὰς ἢ καὶ ἀπλοὺς ζῆνον. Ἄλλ' οἱ βόες οὗτοι διδάσκονται νὰ πολεμῶσιν ὄχι μόνον τοὺς τὰ ποιμνία λαφυραγωγούντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους. Πᾶν στροπεύμα Ὀπτεντότων προμηθεύεται ἀπὸ ἀγίλην βοῶν, οἵτινες, ἔξαπολύμενοι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀνατρέπουν ὅτι καὶ ἂν ἤθελε τοὺς ἀπαντήσιν, καταβολλουν μὲ τὰ κέρατα, καὶ καταπατοῦν μὲ τοὺς πόδας, ποντα ὅστις ἐπιχειρεῖ νὰ τοὺς ἐναντιωθῇ, καὶ οὕτω πολλοκις κερδαίνουν νίκην εὐκολὸν διὰ τοὺς κυρίους των, πρὶν ἐκεῖνοι ἀρχίσωσι κἄν τὴν μάχην.

ΩΑ Εἰς ΓΑΛΛΙΑΝ.—Ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐγῶν, ὅσα ἐξήχθησαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν τὸ 1813, ἦτον 1,754,140. Μεταξὺ τοῦ 1816 καὶ 1822 ὁ ἀριθμὸς ἀνέβη ἀπὸ 8,733,000 εἰς 55,717,500· τὸ δὲ 1834 ὁ ἀριθμὸς εἶχεν αὐξήσιν εἰς 90,441,600. Τὸ 1835, 76,190,120 ἀπεσταλθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, 60,800 εἰς τὸ Βέλγιον, 49,696 εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, 42,960 εἰς τὴν Ἑλβετίαν, 34,800 εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ 306,304 εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου. Τῶν ἐξαχθέντων κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ἡ τιμὴ ὁλόκληρος ἐσυμποσοῦτο εἰς 3,829,284 φράγκα. Ἡ ἐν Παρισίοις ἀνάλωσις λογαριάζεται ὡς 1158 αὐγὰ τὸν ἄνθρωπον, ἢτοι 101,152,400. Ἡ δὲ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Γαλλίας

ἀνάλωσις πρέπει νὰ λογαριασθῇ ὡς διπλασία ταύτης δι' ἕκαστον ἄτομον, ἐπειδὴ εἰς πολλὰ μέρη προσφάγιον ἀπὸ αὐγὰ καὶ γαλα κατεσκευασμένον εἶναι τροφὴ συνηθεστατή. Τὰ εἰς ὅλον τὸ βασίλειον ἀναλισκόμενα αὐγὰ, περικλειομένης καὶ τῆς πρωτευούσης, ἀναβαίνουν εἰς 7,231,160,000· πρόσθετες εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τὰ ἐξαχθέντα καὶ τὰ διὰ μεταγόννησιν ἀπαιτούμενα, καὶ ἀκολουθεῖ ὅτι 7,380,925,000 αὐγὰ ἐγεννήθησαν εἰς Γαλλίαν κατὰ τὸ 1835.

ΕΛΕΦΑΝΤΙΑΣΙΣ,

ΥΠΟ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΜΙΟΥ.

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ τῶν ἀθλιῶν ἐκείνων, ὅσοι πόσχουν ἀπὸ τὴν τρομερὰν ταύτην νόσον, γνωστὴν εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ὑπὸ τὸ ὄνομα Λῶβια, κινεῖ πάντα εὐαίσθητον εἰς οἶκτον. Διότι οἱ τοιοῦτοι ὄχι μόνον ὑπόκεινται εἰς δριμεῖς πόνους, ἐνῶ τὸ σῶμα βασανίζεται καὶ ἀποθνήσκει βαθυηδόν, ἀλλὰ καταδικάζονται προσέτι μὲ ἀδυμίαν ψυχῆς νὰ ἀποβάλωσι πᾶσαν ἐλπίδα θεραπείας ἐκ μέρους τῶν ἰατρῶν, καὶ νὰ στερηθῶσιν ἐνταυτῷ τὴν περίθαλψιν καὶ σχέσιν τῶν φιλητῶν συγγενῶν των. Ὅθεν πρὸς τοὺς φιλανθρώπους ἀναγνώστας δὲν χρειάζομαι ἀπολογίαν εἰς τὴν παρούσαν σύντομον ἐξέτασιν τῆς τοιαύτης νόσου, καὶ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἐφάνησαν χρήσιμα εἰς τὴν θεραπείαν, ἢ τουλαχιστον ἐλάφρωσιν τῆς.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἰατροὺς τὴν ὀνόμασαν *Λεοντίασιν* διὰ τὴν ὑποθετομένην ὁμοιότητα μὲ τὸν λέοντα εἰς τὸ ἐξηγερμένον βλέμμα, ῥυτιδωμένον πρόσωπον, συνηρηθῆ ὀφρύδια, καὶ στρογγύλους ὀφθαλμοὺς τοῦ λωβῶ. Ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαοὺς ὀνομασθῆ *Ἐλεφαντίασις* τῶν *Γραικῶν* διὰ τὴν τραχύτητα τοῦ δέρματος ἐξομοιουμένου μὲ τὸ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ πρὸς διάκρισιν ὁμοίας τινὸς νόσου μεταξὺ τῶν Ἀράβων. Ἡ δὲ ἀκρωτηρίασις καὶ διαφθορὰ τῶν δακτύλων καὶ τῆς ῥινός, ἀποτελέσματα *Σλιβερά* τῆς ἰδίας νόσου, δικαιόουν τὴν ἐπωνυμίαν *Λῶβια*.

Ἡ νόσος αὕτη χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα συμπτώματα. Κατ' ἀρχὰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος ἐξογκόνονται συγγρόνως, ἢ ἀλληλοδιαδόχως, ὡς ἀπὸ φλόγωσιν ἐρυσιπελατώδη. Τὸ φύσκωμα μετ' ὀλίγον μετριάζεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ μένου ἐντὸς τοῦ δέρματος φύματα εἰς εἶδος ῥόζων, τὰ ὁποῖα εἶναι ὀμαλά (πλακωτά), καὶ αὐξανουν βαθυηδόν κατὰ τὸ μέγεθος ἀπὸ ἡμισυν ἐρέβινθον ἕως τὸ ἡμισυν ἐνὸς καρδίου. Μὲ τὸν καιρὸν τὸ ἄνωθεν ὡς καὶ τὸ πῆρξ αὐτῶν δερμα μεταβάλλει τὸ φυσικόν του χρέμα εἰς βαθὺ κόκκινον, ἢ στυλπνὸν ὑπόχαλκον, γίνεται τραχὺ καὶ ῥυτιδωμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ναρκόνεται ἢ χανει τὴν συνήθη αὐτοῦ αἰσθαντικότητά, ὥστε εἰς αὐτὴν τὴν κατῴστασιν ὁ πάσχων δὲν δοκιμάζει πόνον, ἕστερον ὄμως μερικὰ ἀπὸ τὰ φύματα καταντοῦν εἰς ὀδυνητὴν ἔλκη, τὰ ὁποῖα θεραπευόμενα ἀφίνου κακο-

μόρφους ούλας, άλλα δὲ διαλύονται χωρὶς νὰ ἐλκωθῶσι. Τὰ μεταξὺ τῶν φυμάτων διαστήματα, καὶ ἐξαιρέτως τῶν ὄσα ἀναφέρονται εἰς τὸ μέτωπον, διακρίνονται ἀπὸ τὸ ἐκεῖσε βαθίως ρυτιδωμένον δέρμα. Εἰς τὰς παρειάς καὶ χεῖλη τὰ φύματα εἶναι μικρότερα καὶ πυκνότερα, καθὼς καὶ εἰς τοὺς μυκτῆρας, οἵτινες πλατύνονται, συστρέφονται, καὶ γίνονται σκληροὶ ἐξ αἰτίας τῶν. Φύματα τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἀλλ' ἀκόμη μικρότερα, ὑπάρχουν συνήθως ἐντὸς τοῦ στόματος ἐπάνω εἰς τὸν ουρανίσκον, σταφυλὴν, καὶ φρυγγὰ· αὐτὰ ἐλκύνονται συχνά, ἀλλ' ἡ ἔλκωσις καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς πόνος εἶναι τόσον ἐλαφρά, ὥστε ὁ νοσῶν δὲν αἰσθάνεται τὴν ὑπαρξίν των. Ἐνίοτε ἡ ἔλκωσις συμβαίνει εἰς τὸν μυζώδη ὕμνη τῆς ρίνος, καὶ τότε, ἐκτὸς τῆς πύθους ὕλης, ὁ νοσῶν ἐκπνέει ἐνταυτῷ ἀνυπόφορον δυσωδίαν, καὶ χάνει τὴν αἰσθησὶν τῆς ὀσφρήσεως. Μὲ τὴν δυσωδὴ ὕλην ἐκπίπτουν καὶ τὰ τρυφερά καὶ λεπτὰ κόκκαλα τῆς ρίνος, ἢ ὁποῖα ἐξομαλίζεται χάνουσα τὸ κύρτωμά της, καὶ ἐνίοτε σήπεται ὅλοςχερῶς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἔλκωσιν.

Ἡ ἀλλοίωσις τῆς φωνῆς τοῦ πάσχοντος εἶναι προφανὲς σημεῖον ὅτι καὶ ὁ λόρυξ ὑπόκειται εἰς παρομοίαν ἐπιδρομὰς τῆς νόσου. Ὁ συνημμένος χιτῶν (conjunctiva) τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς τοῦτοις συμπάσχει ἐνίοτε, καὶ ἡ δρασις σκοιίζεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτων.

Φύματα ὁμοειδῆ ἀναπτύσσονται συγχρόνως εἰς τὰς χεῖρας καὶ πόδας, οἵτινες εἶναι παντοτε ἐξωγκωμένοι, ἀλλ' εὐρίσκονται συνήθως τοποθετημένα μόνον εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφανείαν τοῦ βραχίονος καὶ τῆς χειρὸς, καθὼς καὶ τῶν ποδῶν. Κατὰ πρῶτον αὐξάνουν βραδέως, ἔπειτα φλογόνονται καὶ διαλύονται, ἢ κατανοῦν εἰς ἔλκη. Οἱ καρποὶ τῶν χειρῶν καὶ πολλάκις οἱ λοιποὶ ἄρμοι τῶν δακτύλων καὶ ποδῶν σκληρύνονται, καὶ ἐκ τούτου γίνονται δυσκίνητοι. Ὅταν ἐλκωθῶσιν αὐτὰ τὰ μέρη, τὰ ἔλκη βαθμηδὸν προχωροῦν εἰς βάθος, καὶ αἱ φαλαγγες τῶν δακτύλων πίπτουσι μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἀφίνουσαι οὕτω τὸν νοσῶντα κολοβωμένον νὰ ζῆσιν ἀκόμη ὀλίγα ἔτη κακὰ κακῶς.

Τὸ στέλεχος, ἢ κορμὸς τοῦ σώματος, συνήθως μένει ἀκέραιον· ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος γίνεται μὲ περισσοτέραν βραδύτητα, πλὴν τακτικά· ἡ ἀναπνοή, πέψις, καὶ ἀσπλος διαπνοή ἐξακολουθοῦν εἰς τὴν ὑγιῆ των καταστάσιν πολλοὺς χρόνους, καὶ γενικῶς ὁ ὀργανισμὸς τῶν σπλάγγων εἶναι φυσικός. Αἱ τρίχες πίπτουν ἀπὸ ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ σώματος, ἐκτὸς τοῦ περικρανίου. Αἱ νοητικαὶ δυνάμεις τῶν νοσούντων εἶναι συνήθως ναρκωμένοι καὶ ὑπνηλαί, καὶ τὸ σῶμά των φαίνεται βεβαρμένον ὡς ἀπὸ ἐνδόμυχον ὀκνηρίαν. Ὁσαύτως πάσχουν ἀπὸ μελαγχολίαν καὶ ἀθυμίαν ψυχῆς, φυσικὰ παρεπόμενα τῆς τόσον τρομερᾶς νόσου.

Αἱ αἰτίαι τῆς νόσου ταύτης δὲν ἐξηκριβώθησαν ἀρκετὰ εἰσέτι. Ἀπλυσία, ἀκαθαρσία, καὶ κακὴ διαίτα ὑποδέονται ὅτι συντείνουν εἰς τὴν ἀνάπτυξίν της, καὶ ἐξαιρέτως ἡ ἀμετρος χρῆσις ταριχευμένων κρεῶν ἢ ἐχθρῶν. Ὁ συντάκτης τοῦ παρόντος ἄρθρου εἶναι ἀρ-

κετὰ πεπεισμένος, ὅτι εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Σάμον, ὅπου τὸ πάθος δὲν εἶναι σπανιον, ἡ ἀρχικὴ αἰτία τοῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀμετρον χρῆσιν τοῦ ἐλαίου εἰς τὴν διαίταν τῶν κατοίκων, διότι εἶναι παρατηρημένον ὅτι τὰ φύματά της εἶναι πολυπληθέστερα εἰς ἐκεῖνας τὰς κωμοπόλεις, ὅπου αὐτὸ εἶναι τὸ θαψιλύστερον προῖον, καὶ ἐξετάσας ἐβεβαιώθη ὅτι καὶ εἰς Μιτυλήνην, ὅπου καὶ ἡ νόσος καὶ τὸ ἐλαιον εἶναι ἄφθονα, συμπίπτουν αἱ ἴδιαι περιστάσεις. Αἱ μεσόγειοι πόλεις, καὶ γενικῶς ὅσαι ἀπέχουν τῆς θαλάσσης, ὑπόκεινται σπανιώτερον εἰς τὴν νόσον ταύτην. Ἐχομεν ἀρκετὰ διδόμενα ὅτι αὕτη ἀκολουθεῖ κατὰ κληρονομικὴν διαδοχὴν μᾶλλον παρ' ὅτι μεταδίδεται ἀπὸ ἓν πρόσωπον εἰς ἄλλο· διότι εἶναι παμπολλα παραδείγματα ἀνδρῶν εἰς τὴν πλὴν στενὴν κοινωνίαν μὲ συμβίβιασιν ἀνδρῶν εἰς τὴν με τέκνα, κτλ., οἵτινες ἔμειναν ὑγιεῖς μέχρι τέλους ὡς ἐπιτοπλεῖστον ὅμως οἱ συναναστρεφόμενοι τοῖς πασχόντας ὑπόκεινται εἰς τὴν ἰδίαν νόσον, διότι εἶναι ταυτοχρόνως ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς αὐτὰς αἰτίας τοῦ κακοῦ.

Τὰ θεραπευτικὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἀπαλλάσσεται ἀπ' αὐτὴν τὴν νόσον, ἢ τουλαχιστον καταστέλλεται ἡ πρόοδός της, εἶναι ὡς ἐφεξῆς. Ἡ διαίτα τοῦ πασχόντος πρέπει νὰ περιορισθῆ εἰς γαλακτινὰ καὶ ἄλλα ἐξίσου εὐχυμα καὶ ἀπλᾶ φαγητὰ, καὶ εἰς ποτὰ χυλωδῆ ἢ γλοιώδη, ὡς τὰ κατασκευαζόμενα ἀπὸ ἀφέψημα κριθῆς, ἀλθαίας, τραγακανθῆς, ρίζης ὄρχητος, λειψίνης Ἰσλανδικοῦ, ἢ σπέρματος κυδωνίων. Ἡ χρῆσις τῶν θερμῶν λουτρῶν πρὸς τοῦτοις, καὶ μικρὰ δόσεις ὀπίου ἐσωτερικῶς, συντείνουν πολὺ εἰς τὸ νὰ καταπραῖνωσι τὸν γενικὸν ἐρεθισμὸν, τὸν ἀπὸ τὰ ἐλκωμένα φύματα προξενούμενον. Παλλάκις τὸ σύνθετον ἀφέψημα τῆς σαρσαπαρίλλης καὶ ἰεροζύλου, συγχρόνως μὲ μικρὰς δόσεις ὑδραργύρου καὶ ἀντιμονίου, ὠφέλησε τὰ μέγιστα. Οἱ ἰατροὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἐκδειάζουν τὸ ἀπὸ ἀρσενικὸν καὶ πέπερι σύνθετον καταπότιον πρὸς θεραπείαν τῆς νόσου. Ὁ ἰατρὸς Ραυῆρος καὶ ἄλλοι μετεχειρίσθησαν μὲ αἴσιμα ἀποτελέσματα τὸ ἀλειμμα τῆς ἀμμωνίας καὶ τοῦ ἰωδίου, καὶ βάμμα τῶν κανθαρίδων ἐξωτερικῶς, διὰ νὰ ἐρεθίσωσι τὸ ναρκωμένον δέρμα εἰς ὑγιῆ φλόγωσιν, ἢ ὁποῖα, ἂν τυχὸν καταντήσῃ ὑπερβολικὴ, μετριάζεται μὲ θερμὰ λουτρά, δίδουν δὲ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ ἐσωτερικῶς βάμμα τοῦ ἰωδίου.

Εἶναι πρόδηλον ὡσαύτως, ὅτι ὁ νοσῶν δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐλπίσῃ τελείαν θεραπείαν ἐνόσω ἐξακολουθεῖ ἐπάγγελμα βλαβερὸν εἰς τὴν ὑγείαν, ἢ κατοικεῖ εἰς τοποθεσίαν, ἧτις συντείνει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ αὐξήσιν τῆς νόσου, καὶ διαιτᾶται κακῶς.

ΔΙΑΣΦΕΔΑΣΙΣ.—Κάμε τὴν ἡδονὴν δούλην τοῦ ἔργου σου, διὰ νὰ μὴ γένης σὺ δούλος τῆς ἡδονῆς. Ὅσάκις ἀναβαίνει εἰς τὸ ὄρος, ἄφινε τὴν δούλην ταύτην εἰς τὴν κοιλάδα· ὁσάκις δὲ ὑπάγεις εἰς τὴν πόλιν, ἄφινε αὐτὴν εἰς τὰ πρόαστεια.